

XXIV Marxa de Primavera: aquest any, sí

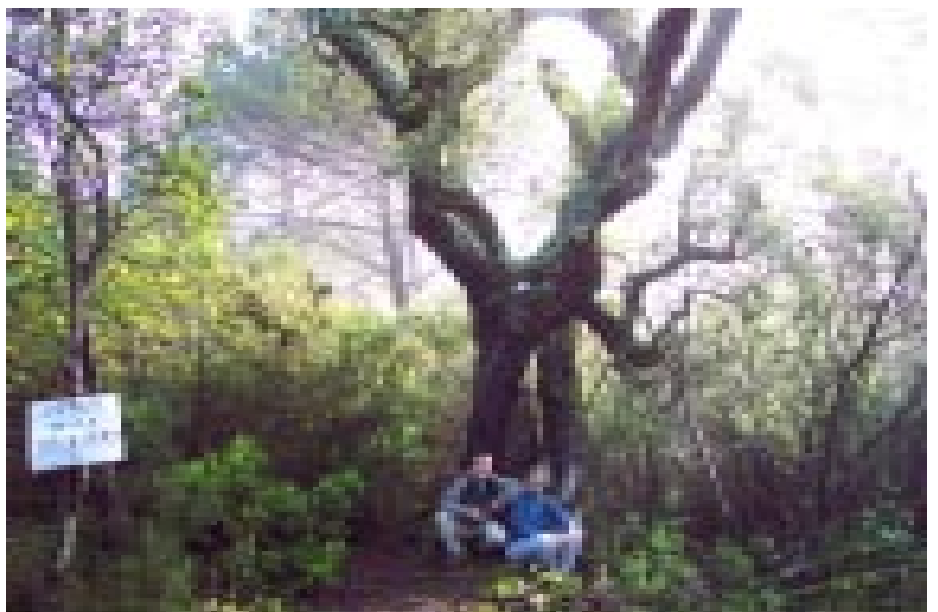
Mai, per raons laborals, no havia pogut participar en els preparatius de la marxa, i -vés per on- a la vint-i-quatrena ha anat la vençuda. Certament, aquest dissabte no sembla, ni de bon tros, la vigília ideal per a la caminada: un cel ennuvolat i fosc, del que cau una persistent pluja, no convida precisament a l'optimisme. Tanmateix les previsions per demà son bones, així que ens posem a la feina.

Al matí s'han fet les marques amb guix que la pluja s'ha encarregat de solidificar ràpidament; hi ha senyals per a dies. Havent dinat ens posem a penjar cintes; el tram que se m'ha assignat comença a les Dues Passeres -avui dos magnífics ponts-. La pluja cau insistentment, les rieres corren tot fent una remor que ens sona a glòria. Quant de temps sense veure ni sentir una cosa així.

Començo a col·locar trossos de cinta en els llocs on cal senyalar bé la ruta. Allà on era el Mas del Camp Pla, avui enderrocat, veig una silueta que, tot i l'anorac amb caputxa, em resulta familiar: en Jaume, qui sinó?. Parlem uns moments i ell, impacient com sempre, s'enfila a la moto i fuig rabent a comprovar si tot marxa a l'hora. Can Abras, Can Sardanes. Intento no fer cabal del tram on anys enrera es va fer una plantada d'eucaliptus: al costat del bosc autòcton és com un abocador de deixalles al bell mig d'un jardí ben agençat. Amb tot, es pot veure clarament com la vegetació del país va guanyant la partida; a poc a poc, això sí, però amb seguretat.

El trajecte fins als Quatre Camins se'm fa d'allò més curt: encara no fa un parell de minuts que hi he arribat i ja sento el soroll d'un motor: és en Quim que em ve a recollir. Enfilem el camí cap a l'Era de la Llaca i passem al costat de la Casa Nova d'en Bota, tan ben endreçada i restaurada que em costa d'identificar-la. A mitja pujada, ens deturem per esperar en Jordi i jo aprofito per seguir col·locant cintes camí amunt.

Gairebé he arribat al punt on hi ha la fita que assenyalava on convergeixen els termes de Cassà, Cruïlles i Santa Cristina quan el 4x4 em torna a atrapar. Ens atu-

El moment de la sortida i dos marxaires al peu del Suro de la Trinitat, un dels símbols de la marxa d'enguany

rem uns moments al costat de la pedra i els companys marxen camí avall: jo marcaré el tram fins al Coll de Llumeneres.

El Puig Gros sota la pluja, la remor de l'aigua que cau i corre per les vores del camí... El descàrrec d'en Gironès; no puc estar-me d'anar a donar un cop d'ull al terme que parteix les propietats d'en Castelló, en Gironès i en Bota. La ruta no segueix el camí principal, va fent giragon-

ses pels corriols. Cant d'ocells, una guineu que fuig enmig d'una clariana...

Corriols que passen enmig d'alts brucs i arboços; aigua que corre als meus peus. Feia molt, molt de temps que no m'ho passava tan bé a bosc. I com a colofó, poc abans d'arribar al Coll, puc escoltar allò que tant vaig trobar a faltar l'any passat: el soroll del Daró saltant per entre les roques!

Diversos moments de la Marxa de primavera d'enguany; afortunadament, l'aigua només era als camins.

En Quim ja és allà i fem via cap on en Jordi arribarà a la fi del tram que li pertoca, prop del trencant de la Font del Ganso. Ens hi arribem; la pluja ha fet caure terra al damunt i tot plegat és una bassa. Em proposo netejar-la i deixar-la a punt ben aviat. Ara tornarà a rajar! Com les nostres vestimentes que portem a casa ban amarades: més, impossible.

L'endemà, un magnífic sol dona la benvinguda al centenar i escaig de participants a la marxa. És ben palès que la pluja d'ahir ha fet minvar l'assistència. Amb tot, Déu n'hi do. Sortida una mica més aviat que en d'altres edicions: a les set del matí. I des del control situat prop de Can Canameres veig desfilar els marxaires. Han fet el recorregut que nosaltres férem ahir sota la pluja, ara sota un sol esclatant. Bé per als meteoròlegs! Aquesta vegada sí que l'han encertada de ple.

Mentre espero al darrer grup, el que té cura de recollir les cintes, faig una petita passejada. Observo que uns quants surros, els situats en punts elevats, més afectats lògicament per la secada, que semblaven morts, treuen fulla nova. Contras-

ten molt amb els que canvien la fulla; només en tenen de nova. I mentre veig amb satisfacció aquesta revifalla, sento les veus dels darrers companys, que ja són a prop. S'ha acabat, per aquest any. Ara, a

preparar la vint-i-cinquena. Caldrà quelcom d'especial per a la XXV edició. La cosa s'ho val.

C.M.